

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 07.12.2000, sp. zn. 4 To 97/2000

Číslo: 42/2001

Právní věta:

Nejde o trestný čin neoprávněného užívání cizí věci podle § 249 tr. zák., nýbrž o trestný čin krádeže podle § 247 tr. zák., jestliže pachatel s cizím motorovým vozidlem, jehož se zmocnil v úmyslu užívat je jen přechodně, naloží tak, že poškozenému natrvalo odejme či znemožní obnovení dispozičního práva, případně toto výrazně ztíží (např. odstaví vozidlo na odlehlém místě, kdy jeho navrácení poškozenému je závislé na náhodě).

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 07.12.2000

Spisová značka: 4 To 97/2000

Číslo rozhodnutí: 42

Číslo sešitu: 7-8

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Krádež

Předpisy: 140/1961 Sb. § 247
§ 249

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Vrchní soud v Praze zamítl odvolání obžalovaného J. S. proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 10. 2000 sp. zn. 3 T 8/2000.

Z odůvodnění:

Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 10. 2000 sp. zn. 3 T 8/2000 byl obžalovaný J. S. mimo jiná uznán vinným v bodě 1. až 5. výroku o vině pokračujícím trestným činem krádeže podle § 247 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zák., v bodě 6. až 12. pokračujícím trestným činem krádeže podle § 247 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zák. a v bodě 13, až 22. pokračujícím trestným činem krádeže podle § 247 odst. 1, 4 tr. zák., dílem dokonaným, dílem nedokonaným ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák. Za tyto a další trestné činy byl odsouzen podle § 247 odst. 4 tr. zák. za použití § 35 odst. 1 tr. zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody na šest a půl roku, pro jehož výkon byl zařazen podle § 39a odst. 2 písm. c) tr. zák. do věznice s ostruhou. a podle § 49 odst. 1 tr. zák. k trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu pěti let.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný J. S. prostřednictvím svého obhájce v zákonně lhůtě

odvolání, ve kterém mimo jiné vytkl nesprávné hodnocení důkazů a z něho vycházející nesprávné právní posouzení věci, ze kterého pak podle jeho názoru vychází i nesprávný výrok o vině a trestu. Na základě důkazní situace je podle jeho názoru ze skutků výroku o vině napadeného rozsudku nutno vyjmout útoky pod body 1., 5., 8., 10., 13., 15. a tato jeho jednání kvalifikovat jako trestné činy neoprávněného užívání cizí věci, neboť v těchto případech neměl v žádném případě v úmyslu nakládat s těmito vozidly jako s vlastními. Chtěl je užívat přechodně tak, že se s nimi chtěl pouze svézt, event. vyzkoušet jejich mimořádné jízdní vlastnosti. Obdobně se to týká i útoku pod bodem 12., kde navíc podle jeho mínění toto jeho jednání tvoří vzhledem ke sdělení obvinění ze dne 18. 11. 1998 samostatný skutek. Poukázal dále na to, že z opravného usnesení Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 30. 9. 1999 sp. zn. 16 T 50/99 vyplývá možnost, že o některém ze skutků napadeného rozsudku bylo již pravomocně rozhodnuto. Požádal proto odvolací soud, aby k jeho odvolání napadený rozsudek změnil a uložil mu mírnější trest.

Vrchní soud v Praze přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost všech výroků rozsudku, proti nimž mohl obžalovaný podat odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům:

V řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, nebyly zjištěny vady, které by mohly mít vliv na správnost rozhodnutí. Byla dodržena všechna ustanovení trestního řádu včetně těch, která mají zabezpečit právo obžalovaného na obhajobu a která zajišťují řádné zjištění skutkového stavu věci. V řízení před Krajským soudem v Plzni bylo provedeno dokazování v nezbytném rozsahu tak, aby bylo možno učinit správné skutkové i právní závěry. Většina důkazů potřebných ke zjištění toho, zda se staly skutky, v nichž jsou spatřovány uvedené trestné činy, zda tyto skutky spáchal obžalovaný a z jakých pohnutek, jaké jsou podstatné okolnosti, které mají vliv na nebezpečnost činu pro společnost, jaké jsou osobní poměry obžalovaného, následek a výše způsobené škody či škody, která z jednání obžalovaného hrozila, co vedlo k trestné činnosti nebo umožnilo její spáchání, byla opatřena již v přípravném řízení a potom provedena i v hlavním líčení.

Trestné činnosti se především podle zjištění krajského soudu obžalovaný J. S. dopustil na různých místech ČR jednak pod bodem 1. až 5. výroku o vině tím, že v době od 28. 8. 1998 do 25. 9. 1998 odcizil třem osobám jejich osobní automobily, dále odcizil v objektu č. v P. výpočetní techniku a v obchodním domě v P. pánskou toaletní vodu, čímž způsobil škodu v celkové výši 789 539 Kč, jednak pod bodem 6. až 12. tím, že v době od 1. 10. 1998 do 21. 11. 1998 odcizil sedmi osobám šest osobních automobilů a jednu počítačovou sestavu, čímž způsobil škodu v celkové výši 500 210 Kč, a konečně pod body 13. až 22. tím, že v době od 25. 11. 1998 do 11. 1. 1999 odcizil třem osobám jejich osobní automobily, z čehož se v jednom případě o to pokusil, dále odcizil počítačovou sestavu, dále ve třech různých ubytovacích objektech odcizil tři barevné televizory a další různé věci, ze dvou prodejen s elektronikou dva mobilní telefony a z jedné prodejny klenotnictví zlatý řetízek, čímž způsobil škodu v celkové výši 1 486 332 Kč.

Odvolací soud shledal, že tato skutková zjištění jsou správná, neboť krajský soud postupoval při provádění důkazů ve smyslu § 2 odst. 5 tr. ř. takovým způsobem, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodně pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí. Provedené důkazy krajský soud hodnotil způsobem uvedeným v § 2 odst. 6 tr. ř. a dovodil z nich odpovídající závěry, což platí nejen ve vztahu ke skutečnostem charakterizujícím objektivní stránku trestných činů, vůči níž v podstatě námitky odvolání obžalovaného ani nesměřovaly, platí to ale i ve vztahu ke skutečnostem charakterizujícím subjektivní stránku trestného činu, tj. zavinění obžalovaného, vůči níž naopak námitky odvolání obžalovaného směřovaly, a to námitky vůči použití právní kvalifikace v bodech I., 5., 8., 10., 12., 13. a 15. Odvolací soud shledal, že tyto námitky jsou pouze opakováním obhajoby obžalovaného, kterou obžalovaný uplatnil již v řízení před krajským soudem, s níž se krajský soud vypořádal zcela dostatečně v odůvodnění napadeného rozsudku. Úvahy a závěry krajského soudu v tomto směru shledal odvolací soud logické a přesvědčivé a neshledal důvod k

žádné změně. V podrobnostech proto odvolací soud odkazuje na podrobně a výstižně odůvodnění napadeného rozsudku. Námitkám odvolání obžalovaného nemohl odvolací soud přisvědčit.

Krajský soud se přesvědčivě vypořádal i s obhajobou obžalovaného, že v případech dílčích útoků pod body 1., 5., 8., 10., 12., 13. a 15. neměl v úmyslu nakládat s vozidly, jichž se zmocnil, jako s vlastními, ochot se chtěl pouze svézt, a mělo být proto jeho jednání v těchto případech posouzeno nikoliv jako trestný čin krádeže, resp., jako dílčí útoky trestných činů krádeže, ale jako trestný čin neoprávněného užívání cizí věci. K tomu je třeba uvést, že přechodně věc užívat znamená disponovat s ní dočasně po relativně krátkou dobu. U automobilu to znamená svést se s ním a pak jej opustit. Obžalovaný auta, jichž se zmocnil, užíval, jak sám uvedl, k jízdám, resp., k projíždkám po republice, a to po dobu více dnů, a nebylo tedy jejich užívání přechodného, ale trvalejšího charakteru, které je příznačné pro užívání vozidla vlastníkem nebo oprávněným držitelem, a jde proto o přisvojení ve smyslu trestního činu krádeže. Tak tomu bylo i v bodech 5., 10., 12. a 15., kdy další užívání vozidel bylo obžalovanému ve skutečnosti znemožněno tím, že po silniční kontrole a zjištění, že jde o vozidlo kradené, orgány policie obžalovanému toto odňaly. Tvrzení obžalovaného, že v těchto případech vozidla chtěl vrátit, ale bylo mu to znemožněno jejich odnětím orgány Policie ČR, nepovažuje odvolací soud za věrohodné, neboť i tato vozidla užíval k projíždkám po republice po delší dobu, po kterou neučinil ani pokus k jejich vrácení. Např. v případě bodu 5. měl na majitele vozidla dokonce telefon, nebo v případě vozidla pod hodem IS., nejen že za jeho užívání se dopustil dalších krádeží, ale vrácení vozidla se dokonce bránil tím, že po dvakrát s ním ujel policistům, kteří se je snažili zastavit. Pominout nelze ani to, že i sám obžalovaný uvedl, že pokud by nebyl chycen policií a nebylo by mu auto odebráno, pořád by jezdil tím prvním autem a další auta by nebral, ale tak musel sehnat jiné auto a foto používat, to se opakovalo několikrát, a proto bylo aut více. Je proto nepochybné, že stejným způsobem jako v ostatních případech chtěl obžalovaný užívat i motorové vozidlo, kdy pouze pro okolnost, že došlo mezitím k zavření vrat objektu autoservisu, se mu nepodařilo se vozidla zmocnit, když navíc před tím se na stejném místě a stejným způsobem úspěšně zmocnil dalšího vozidla. Proto námitky obžalovaného v tomto směru shledal odvolací soud bezpředmětnými.

V úmyslu pachatele cizí motorové vozidlo přechodně užívat pak musí být zahrnut i záměr vrátit je po přechodném užití osobě, které bylo odňato, anebo této osobě umožnit, aby obnovila své dispoziční právo k vozidlu. Musí se to však stát takovým způsobem, aby vlastník mohl obnovit svou moc snadno. Nepůjde proto o přechodné užití, jestliže pachatel, byť věc užíval jen po krátkou dobu, naloží s ní tak, že vlastníkovu nebo oprávněnému držiteli bude obnovení moci nad věcí natrvalo odňato či znemožněno, jak tomu bylo např. v bodech 2., 6., 7., a 9., kdy obžalovaný auta prodal. Nebude tomu tak ani v případech, kdy obnovení moci vlastníka je znesnadněno nebo znemožněno např. odstavením vozidla na odlehlém místě, nebo takovým způsobem, že vrácení vozidla je závislé jen na náhodě. Tak tomu bylo např. v případech, kdy obžalovaný vozidlo po delší době užívání odstavil na ulici v P., a to dokonce i s klíči v zapalování.

Tvrzení obžalovaného, že předmětná vozidla chtěl vrátit, je navíc v rozporu s jeho počínáním, neboť z provedených důkazů a nakonec i z výpovědi obžalovaného je zřejmé, že bral vozidla proto, aby s nimi mohl jezdit, a také s nimi jezdil vždy delší dobu, a to do doby, než mu vozidla byla zabavena, odcizena či do doby, než je prodal nebo odstavil. I když měl obžalovaný příležitost vozidlo vrátit, jak je již uvedeno výše, nevrátil je, když navíc, jak sám uvedl, nikdy neuváděl poškozeným své pravé jméno. Z těchto skutečností je zřejmé, že obžalovaný neměl v úmyslu majitelům vozidla vrátit.

Proto právní kvalifikaci jedná ní obžalovaného, tak jak byla použita krajským soudem v bodech 1. až 22. výroku o vině napadeného rozsudku, shledal odvolací soud v souladu se zákonem a tedy správnou, a to i proto, že je v souladu se zjištěními krajského soudu o výši způsobené škody ve smyslu ustanovení § 89 odst. 11 tr. zák. Správně krajský soud v těchto případech považoval jednotlivé skutky obžalovaného spáchané více útoky za pokračování v trestném činu, neboť jsou splněny podmínky ustanovení § 89 odst. 3 tr. zák. Krajský soud také správně vždy považoval jednání

obžalovaného za další nový skutek, pokud bylo spácháno poté, co obžalovanému bylo sděleno obvinění pro předchozí útoky (§ 12 odst. 11 tr. ř.). Námitka obžalovaného v tomto směru týkající se bodu 12. není důvodná vzhledem k tomu, že pro toto jednání, kterého se dopustil dne 21. 11. 1998, bylo obžalovanému sděleno obvinění dne 23. 11. 1998 a dalšího jednání se dopustil až 25. 11. 1998, tedy po sdělení obvinění.

Důvodná není rovněž námitka obžalovaného, že z usnesení Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 30. 9. 1999 sp. zn. 16 T 50199 vyplývá možnost, že o některém z posuzovaných skutků bylo již pravomocně rozhodnuto, Z předmětného usnesení, kterým odvolací soud provedl důkaz, vyplývá, že jím bylo rozhodnuto o skutcích obžalovaného spáchaných jednak 21. 8. 1998 a jednak 23. 8. 1998, pro něž bylo sděleno obžalovanému obvinění dne 24. 8. 1998, tedy před spácháním jednání obžalovaného pod bodem 1. výroku o vině napadeného rozsudku a dále před jednáním pod bodem 24. výroku o vině a po sdělení obvinění dne 15. 7. 1998 projednání pod bodem 23. Jednání obžalovaného, pro něž bylo trestní stíhání obžalovaného zastaveno, tedy nemůže být posouzeno jako dílčí útok některého z pokračujících trestných činů krádeže, jímž byl obžalovaný napadeným rozsudkem uznán vinným, resp. o žádném z posuzovaných jednání obžalovaného nebylo pravomocně rozhodnuto.

Odvolací soud pak uzavřel, že správnému rozhodnutí o vině obžalovaného J. S. odpovídalo i správné rozhodnutí o trestu, a proto z důvodů v rozhodnutí dále podrobně rozvedených odvolání obžalovaného podle § 256 tr. ř. zamítl.